

Sítábori élmények

Iskolánkkal 2020. február 16-tól február 19-ig sítáborba mentünk az ausztriai Prabichl-be.

Vasárnap kora reggel indultunk Zalaegerszegről busszal, ahol máris összebarátkoztunk csoporttársainkkal. Az utazás jó hangulatban telt, viccelődtünk, nevettünk. Amikor átértünk a határon, már messze csillogtak a fehér hegytetők.

Miután megérkeztünk Prabichl-be, először a szállásunk felé vettük az irányt. Egy kis apartmanban kaptunk szobákat, én két lánnyal kerültem össze. A lakosztályunk emeletes ágyakkal és modern bútorokkal volt berendezve, nagyon szép volt, teljesen újnak nézett ki.

A többiekkel a közösségi térben találkoztunk, ahol megkaptuk felszerelésünket, sílécet, sisakot és sítáborosítást, amelyeket magunkra öltöttünk, és már indulhatott is a síelés. A szállásunkról gyalog indultunk a sípálya felé, és amint megláttuk, elakadt a lélegzetünk. A távolban havas hegyek magasodtak, hegytetők és völgyek váltották egymást, amiket fenyőfák öleltek körül. Középen sífelvonók vitték fel a síelőket a magasabb tetőkre. Előttünk kis gyerekek síeltek boldogan, néha elestek, de szó nélkül felálltak, és lesiklottak a havas lejtőn.

Nekünk először az oktatás kezdődött, ahol megtanultuk az alapokat, mint például fékezni, kanyarodni. Én előnyben voltam, mert tavaly a családommal síeltünk már egy napot. Az elején sokat estünk, és akinek jobban ment, az próbált segíteni a másoknak, de a végén mindenki belejött, ezért már lecsúszhattunk a tanulópályán. Az elején nagyon féltünk, hogy megsérülünk, de szerencsére ez nem történt meg. A szállásunkon meleg vacsorát kaptunk, ami nagyon jólesett a hideg nap után. A lányokkal még beszélgettünk, játszottunk, és utána elnyomott bennünket az álom a fárasztó nap után.

A második napon korán megreggeliztünk, és már indultunk is síelni. Több órán keresztül csúszkáltunk, elfáradtunk és megéhezünk, ezért nagyon örültem, amikor megálltunk pihenni.

Néhányunkat felengedtek a négyüléssel a sífelvonóra, hogy meredekebb dombon próbálgassuk magunkat. Innen nagyon szép kilátás tárult elénk.

Óvatosan haladtunk lefele, gyakran megálltunk, hogy megvárjuk egymást, összetartottunk jóban-rosszban. Nagyon büszkék voltunk magunkra! Miután végeztünk, beültünk egy büfébe, ahol megebédeltünk, felmelegedtünk, ezután felmentünk a szállásra pihenni. A házban volt egy játékszoba, ahol a gyerekek együtt tudtak játszani, csocsóztunk, asztaliteniszeztek, dartsóztunk. Lehet, hangosak voltunk, mert gyakran leszúrtak minket, de mi jól éreztük magunkat. Vacsora végezetével elmentünk aludni.

Harmadnap zuhanyzás után indultunk a piros pályára, ahol lecsúszás előtt láttunk leszállni egy mentőhelikoptert. Kiderült, hogy egy bagodi kislány ütött el egy ausztriai kisgyereket. Szerencsére senkinek nem lett nagy baja, mert nem kellett őket elszállítani kórházba.

A helikopter felszállása után mindenkit újra leengedtek csúszni a sípályán. Az egész napunk folyamatos síelésből állt, amit néha megszakítottunk rövid pihenőkkel. Vacsora után fáradtan dőltünk be az ágyba.

A reggelünket bőröndjeink összepakolásával kezdtük, mivel kettőkor el kellett hagynunk a szállást. Az utolsó siklás után leadtuk sífelszereléseinket, beszálltunk a buszba, hogy élményekben gazdagon elinduljunk négyórás utunkra. Az autópályán semmilyen dugóba nem keveredtünk, így gyorsan hazaértünk, s fáradtan leszálltunk a buszról. A családommal elmentünk étterembe vacsorázni, mivel otthon nem volt semmilyen vacsoránk. Vacsora közben elbeszélgettünk élményeinkről és arról, hogy milyen jól éreztük magunkat az elmúlt 4 napban. Mindenki elmesélte, melyek voltak a legszebb élményei. Amikor hazaértünk rögtön elnyomott az álom.

Nagy élmény volt a sítábor, örülök, hogy ilyen jól megtanultam síelni, és remélem jövőre is mehetek.

Készítette: Király Kira 7.a

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola